

Scrisoare Duhovnicescă

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XV, NR. 5 (170) / 2011

BULETIN DE INFORMAȚII

MAI 2011

Despre pronia dumnezeiască*

«Dumnezeu este iubire; El nu este un simplu privitor al vieții noastre. Poartă de grijă ca Tată ai nostru, dar ocrotește și libertatea noastră».

Dumnezeu cunoaște mai dinainte, dar nu rânduiește mai dinainte

Cunoașterea lui Dumnezeu este de nepătruns de către mintea noastră. Este nemărginită, cuprinde toate făpturile, văzute și nevăzute, de la cele dintru început până la cele mai de pe urmă. **Dumnezeu le cunoaște pe toate cu amănunțime, în toată adâncimea și lățimea lor.** Domnul ne cunoaște, înainte de a ne cunoaște noi sinele. **Cunoaște pornirile noastre și cel mai mic cuget, gândurile, hotărârile noastre, chiar înainte de a le lua noi.** Dar și mai înainte de zămislirea noastră, și mai înainte de facerea lumii ne-a cunoscut. Pentru aceasta David se minunează și strigă: «Doamne, cercatu-m-ai și m-ai cunoscut, Tu ai cunoscut șederea mea și sculara mea; Tu ai priceput gândurile mele de departe. Cărarea mea și firul vieții mele Tu le-ai cercetat și toate căile mele mai dinainte le-ai văzut. Că încă nu este cuvânt pe limba mea și iată, Tu le-ai cunoscut pe toate, și pe cele din urmă și pe cele de demult; Tu m-ai zidit și ai pus peste mine mâna Ta» (Ps. 138, 1-5).

Duhul Sfânt pătrunde pretutindeni. Pentru aceasta, cel ce este purtat de Duhul Sfânt are și el cunoașterea lui Dumnezeu. Cunoaște trecutul, prezentul și viitorul, l le descoperă Duhul Sfânt. Nimic din faptele noastre nu este necunoscut lui Dumnezeu, ci toate sunt scrise. Se scriu și totuși nu se scriu. Se nasc și există, dar nu se nasc. Ceea ce știți voi acum, Dumnezeu știe mai înainte de facerea lumii. Vă amintesc ce spune Sfântul Simeon Noul Teolog în rugăciunea de dinain-

te de Dumnezeiasca împărtășanie. Ascultați: «Cele încă nesăvârșite de mine le-au cunoscut ochii Tăi, și în cartea Ta se află scrise și cele încă nefăcute de mine».

Aceste cuvinte sunt răstălmăcite de unii și le încurcă. «De vreme ce Dumnezeu le are pe toate scrise - zic ei - atunci există destin, noroc, ursită. Era ursit și scris să săvârșești, de pildă,

ucidere. Te-a predestinat pentru asta Dumnezeu». O să-mi spui: «Dacă este scris că eu o să te omor pe tine, sunt eu răspunzător sau nu? Dacă »în cartea Ta se află scrise și cele încă nefăcute de mine«, de ce să fim noi, oamenii, răspunzători? Acum spune-mi tu, care zici că Dumnezeu este bun, de ce a scris și nu m-a împiedicat s-o fac?»

Aici este taina. Dumnezeu, în atotputernicia și atotștiința Sa, le cunoaște pe toate, și pe cele ce urmează să se întâmple, dar nu este El răspunzător pentru rău. Dumnezeu cunoaște mai dinainte, dar nu rânduiește mai dinainte. Pentru Dumnezeu nu există tre-

cut, prezent și viitor. Precum spune Apostolul Pavel toate sunt goale și descoperite pentru ochii Celui în fața Căruia noi vom da socoteală (Evr. 4, 13). Ca atotcunoscător, cunoaște și binele și răul. De vreme ce este străin de rău, cum este cu puțință să ne predestineze către acesta? Dumnezeu le-a creat pe toate bune foarte, și i-a hărăzit pe toți spre bine, spre sfințenie.

Răul este problema; religia noastră îl explică într-un chip minunat, față de care altul mai bun nu există. Explicația pe care i-o dă este următoarea: **Răul există și izvorăște de la diavol, înlăuntrul nostru purtăm și duhul rău și duhul bun, luptându-se unul cu altul.** Sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți și lui Dumnezeu și lui mamona (Matei 6, 24). **Înlăuntrul nostru, adică, se dă o luptă între bine și rău. Însă, în această luptă omul este liber să hotărască și să aleagă.** Deci nu este Dumnezeu Cel care predestinează și hotărăște, ci voia liberă a omului.

Dumnezeu, în atotștiința lui, cunoaște cu toată amănunțimea nu doar mai înainte de a se petrece, ci chiar mai înainte de facerea lumii, că cineva va săvârși, de pildă, o crimă la vârsta de treizeci și trei de ani. Dar omul, în libertatea voinței lui - care este un dar al lui Dumnezeu pe care l-a strâmbat - lucrează după cum voiește. Nu este Dumnezeu pricina, nici nu este omul predestinat pentru acest scop. **Atotștiința lui Dumnezeu nu ne silește. El păzește libertatea noastră, nu o nimicește. Ne iubește, nu ne face robi, ne prețuiește. Dumnezeu nu calcă libertatea noastră, o ocrotește, ne lasă slobozi.** Deci, **suntem răspunzători, pentru că facem ceea ce vrem noi.** Dumnezeu nu ne silește. Este scris și cunoscut lui Dumnezeu că vei omorî

tu pe acest om, dar nu este rânduit de Dumnezeu s-o faci. Cum este cu putință ca Dumnezeu, Care ne-a zidit din iubire nemărginită și El însuși este iubire desăvârșită, și voiește numai iubirea, să vrea să te călăuzească spre răutate și crimă? Ți dai libertatea și apoi ți-o ia? Tu lucrezi liber, tu hotărăști ceea ce Dumnezeu știe de la începuturi, fără a te constrânge; pentru aceea tu ești răspunzător.

Aceste lucruri sunt foarte subțiri, au nevoie de luminare dumnezeiască spre a fi înțelese de către om. Sunt taine. Firea binelui este o taină. Nu este frumoasă o florică cu felurite culori, care te atrage și te face s-o iubești? Te apropii de ea și are o mireasmă atât de nobilă, de delicată, că te face s-o iubești mult mai mult. Acesta este binele. Da, dar nu-i și asta o taină? Cum s-au făcut aceste culori, cum s-a făcut această mireasmă? Același lucru îl putem spune și despre păsări, despre animale, despre viețuitoarele din apă. Toate mărturisesc bunătatea lui Dumnezeu.

Spun unii: «*De ce Dumnezeu mă face să mă doară, de ce mă face să păcătuiesc ușor, de ce mi-a dat acest caracter?*» ș.a. Iarși vă zic: **Dumnezeu ne-a plâsmuit buni. Dumnezeu i-a dăruit omului tot ce-a fost mai frumos și mai bun. L-a menit să ajungă desăvârșit. I-a dat, însă, și libertatea, și atârnă de el să aleagă binele sau răul. De o parte este iubirea lui Dumnezeu, iar de cealaltă este libertatea omului.** Iubirea și libertatea se împletesc. Se unește duhul cu Duhul. Aceasta este viața de taină. **Când duhul nostru se unește cu Duhul lui Dumnezeu, atunci săvârșim binele, devenim buni.**

Răspunzătoare pentru patimile noastre este voința. Dumnezeu nu vrea să ne îngreșească voința, nu vrea să ne strâmtoreze, nu vrea să lucreze cu sila. De noi depinde ce vom face și cum vom trăi. Fie îl vom trăi pe Hristos și vom dobândi trăiri dumnezeiești și fericire, fie vom trăi în melancolie și tristețe. Stare de mijloc, hotar de mijloc nu există. Fie vei fi, fie nu vei fi. Fie una, fie cealaltă. Firea se răzbună, urăște golul. Orice poate fi astfel, dar poate și să nu fie. Sărutul, de pildă, poate fi sfânt, însă poate fi și viclean. Dar aceasta are valoare, ca omul să lucreze liber, în vreme ce, dacă am fi fost făcuți fără voință și am fi săvârșit numai ceea ce voiește Dumnezeu, n-ar mai fi existat libertate. **Dumnezeu l-a făcut pe om**

să ceară singur să devină bun, să o dorească el însuși și să se facă, într-un oarecare chip, izbânda sa proprie, în vreme ce ea izvorăște, de fapt, de la harul lui Dumnezeu. **Pornește mai întâi de la a vrea, a iubi, a dori, iar apoi vine dumnezeiescul har și o izbândește.**

Dumnezeu poartă de grijă ca Tată, dar ocrotește și libertatea noastră

Dumnezeu este iubire; El nu este un simplu privitor al vieții noastre. Poartă de grijă ca Tată al nostru ce este, dar ocrotește și libertatea noastră. Nu ne strâmtorează. Noi să avem nădejde în pronia lui Dumnezeu și, de vreme ce credem că Dumnezeu veghează asupra noastră, să avem îndrăzneală, să ne aruncăm în iubirea Lui, și atunci îl vom vedea mereu lângă noi. Nu ne vom teme că vom pași pe alături.

Trupul omului este atât de desăvârșit! Mare fabrică: bea apă, se duce în stomac, în rinichi, curăță sângele. Funcționarea inimii, o pompă întregă, plămânii, ficatul, fierea, pancreasul, creierul, sistemul nervos, simțurile, vederea, auzul... Ce să spunem despre puterile duhovnicești și cum lucrează toate acestea împreună, armonizate în același timp, sub paza și pronia lui Dumnezeu!

Toate sunt în pronia lui Dumnezeu. Vedeți pinii? Câte ace are fiecare pin? Puteți să le numărați? Dumnezeu le știe, însă, și fără voia Lui nici măcar unul nu pică jos. Ca și firele de păr din capul nostru, toate sunt numărate. El se îngrijește și de cele mai mici amănunte ale vieții noastre, ne iubește, ne ocrotește.

Noi trăim ca și când nu am simți măreția proniei dumnezeiești. Dumnezeu este foarte tainic. Nu putem desluși lucrările Lui. Să nu socotiți că Dumnezeu a făcut ceva într-un fel, iar apoi a îndreptat. Dumnezeu nu greșește. Nu îndreaptă nimic, însă cine este Dumnezeu în adâncime, în ființă, noi nu știm. Nu putem pătrunde sfaturile lui Dumnezeu.

Căci sfaturile Mele nu sunt ca sfaturile voastre și căile Mele ca ale voastre - zice Domnul. Și cât de departe sunt cerurile de la pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și cugetele Mele de cugetele voastre (Isaia 55, 8-9).

Când Dumnezeu ne dăruiește harisma smereniei, atunci pe toate le vedem, pe toate le simțim, atunci îl

trăim pe Dumnezeu foarte vădit. Când nu avem smerenie, nu vedem nimic. Dimpotrivă, când ne învrednicim de sfânta smerenie, le vedem pe toate, ne bucurăm de toate, îl trăim pe Dumnezeu, trăim înlăuntrul nostru Raiul, care este însuși Hristos. O să vă povestesc ceva - nu știu dacă ați citit în Pateric - care arată pronia lui Dumnezeu și puterea rugăciunii Bătrânului. Un Bătrân l-a trimis pe ucenicul său, Paisie, să meargă la o treabă undeva departe de colibă lui și hăstrească. Acesta a mers, a tot mers, ore în șir. Era prânzul. Soarele ardea. A văzut o stâncă mare care făcea umbră și a mers să se întindă la umbra stâncii, să se odihnească, și acolo a adormit, în somn - sau în starea de amorțeală în care se afla - îl vede pe Bătrânul lui zicându-i:

- Paisie, Paisie, scoală-te și fugi de aici!

Auzindu-l pe Bătrânul lui strigându-l cu putere, s-a ridicat îndată și a plecat. Numai ce a făcut cinci-șase pași, că stânca s-a prăbușit în urma lui cu zgomot mare. L-ar fi prins ca pe o pasăre în cursă. Adică n-ar mai fi rămas nici un oscior din el. Bătrânul era foarte departe de Paisie, și cu toate acestea l-a văzut (Din viața Cuviosului Ioan Scărarul).

Aceasta este pronia lui Dumnezeu. Se adevăresc cuvintele Domnului: Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi mâinile își vor pune și se vor face sănătoși (Mc 16, 17-18). Putem să ne gândim și să spunem:

- Dumnezeu meu, ești pretutindeni de față și pe toate le vezi, oriunde aș fi. Veghezi cu dragoste părintească fiecare pas al meu.

Să repetăm împreună cu David: Unde mă voi duce de la Duhul Tău și de la fața Ta unde voi fugi? De mă voi sui în cer, Tu acolo ești. De mă voi pogori în iad, de față ești. De voi lua aripile mele de dimineață și de mă voi așeza la marginile mării, și acolo mâna Ta mă va povățui și mă va ține dreapta Ta (Ps. 138, 7-10).

Bineînțeles, nu-i de-ajuns că știm asta, dar este o mare întărire și mângâiere când o credem, când o trăim, când o îmbrățișăm înlăuntrul nostru.

*Din «Ne vorbește Părintele Porfirie», Editura «Cartea Ortodoxă», Galați, pp. 315-322.

Familia - Taina Încununării

(continuare din Nr. 4 /2011)

În toată copilăria și prima tinerețe, educația primită în familie are rolul de a statormici fundamente, pe care vor putea fi zidite edificiile vieții. În același timp, conștientizarea datoriei părinților de a-și pregăti copiii pentru viață devine un factor de autoeducare a părinților și de creștere și maturizare a trupului familial. Chiar dacă uneori adulții cred că au învățat tot ce au putut învăța, omul cât trăiește învață și foarte adesea aspectele pe care le considerăm formatoare pentru cei de lângă noi sunt pentru noi înșine formatoare.

Proiecția etapelor vieții personale în viața de familie

Așa cum am mai amintit, **întemeierea unei familii este o viață nouă, iar Cununia este o naștere din nou, o încununare a vieții bărbatului prin femeie și o încununare a vieții femeii prin bărbat.** Prin nuntă, omul se regăsește în ceea ce Dumnezeu a creat, bărbat și femeie, și **prin harul lui Dumnezeu se naște un trup nou, trup familial.** Conștientizarea acestui aspect de viață nouă este deosebit de complexă, dar odată înțeleasă putem pricepe că este vorba și de o nouă formare, creștere și maturizare.

Ne putem întreba care este cel mai important moment din viața unui om? Răspunsurile pot fi foarte diferite, în funcție de perspectiva din care este abordată întrebarea. Dumnezeu a rânduit ca omul să-și zidească mântuirea în trup, trup care este numit templu al Duhului Sfânt, și de aceea începutul existenței trupesti este definitiv pentru foarte multe aspecte ale vieții. În clipa în care este zămislit omul, se decide patrimoniul său genetic, bagajul fiziologic pe care îl va avea în această viață. Atunci în pântec începe viața ființa umană, trup și suflet.

În viața din pântecel mamei omul trece prin cele mai spectaculoase faze. Trupul începe să prindă formă și astfel **primele trei luni de sarcină sunt deosebit de sensibile. Dacă mama nu se îngrijește cum se cuvine, dacă se expune la anumiți factori de risc, pruncul poate să fie afectat ireversibil, poate să moară sau se poate naște cu handicap.** Dacă primele luni trec cu bine, următoarele luni sunt un timp de consolidare a creșterii. **În cele șase**

luni cât au mai rămas până la naștere, pruncul va dobândi o anumită moștenire, în funcție de pacea sau tulburarea, liniștea sau neliniștea pe care o simte în viața părinților, aspectele pe care le receptează în continuu.

Dacă pruncul vine pe lume mai devreme decât termenul firesc, riscurile la care este supus sunt destul de complexe. Dacă pruncul stă în pântecel mamei mai mult decât este termenul firesc, sunt altfel de riscuri. Ambele situații pot să îl expună pe prunc la pericole ce se pot concretiza în handicap temporal sau ireversibil, uneori se poate ajunge chiar la moarte.

Momentul nașterii este important și pentru faptul că este o împlinire a vremii, începutul unei noi vieți în lumea aceasta, punctul de plecare al unei creșteri și maturizări. În primul an după naștere, omul abia ajunge să își găsească puncte de echilibru și să facă primii pași. În al doilea an își consolidează stabilitatea și începe să se exprime, să priceapă cuvintele și să se facă înțeles. În al treilea an începe să învețe conștient, apoi, în anii următori acumulează cunoașterea și înțelesul cu încetul se maturizează, trecând prin momentele de contradicție ale adolescenței și ajungând apoi, după aproximativ douăzeci de ani, la maturitate.

Vârstele acestea nu sunt termene absolute. Sunt persoane care se maturizează mai repede sau altele trăiesc o imaturitate prelungită, cert este că maturizarea ia destul de mult timp și este determinată de mulți factori interni sau externi persoanei.

Familia este o viață de om, o viață a omului care nu este singur, care trăiește împreună cu soțul/soția viața de încununare într-un trup și de unire într-un gând, așa cum este anunțată încă de la săvârșirea logodnei. Astfel viața de familie urmează drumul firesc al vieții omului și putem identifica în existența familiei momentele similare existenței persoanei umane:

Îndrăgostirea este momentul zămislirii familiei. Contează foarte mult cum și când omul primește în suflet și în viața lui îndrăgostirea. O îndrăgostire care are ca fundament doar atracția fizică, pierde din vedere tocmai aspectele care pot să asigure statormicia dragostei. Îndrăgostirea nu este punctul de vârf al iubirii, ci momentul de zămislire a acesteia.

Primele trei luni ale acestei iubiri sunt

deosebit de importante. Dacă se petrec în decența cuvenită și în respectul principiilor de viață creștină, iubirea crește în toată frumusețea sa și se îndreaptă spre împlinirea în viața de familie. Căderea în amăgirile superficiale, face ca iubirea să ajungă să fie handicapată prin ratarea unei șanse extraordinare de a simți că îndrăgostirea și iubirea aduc rod continuu, în întreaga viață. **Cei ce știu că vor fi unul pentru altul viața întregă, nu se grăbesc să trăiască pe furat ceea ce li se cuvine ca încununare a dragostei. Dacă cei ce se iubesc reușesc să trăiască pregătirea pentru familie în abțință și iubire nepătimașă, își vor dovedi că dragostea lor nu se rezumă la aspectele de suprafață, la senzații «ușoare» și îi va face să dezvolte unul față de altul o încredere de nezdruccinat.**

Dacă în toată vârtoarea iubirii nu și-au călcat pe principii, nu se vor îndoi de celălalt nici în momentele vieții în care nu vor fi alături. **Dacă unul dintre ei sau amândoi consideră că unirea trupestă este o condiție a continuării prieteniei, calea spre neîncredere este deschisă și gelozia se va instala cu prima ocazie.** Astfel, este foarte important ca sentimentele să fie oneste să se consolideze în respectul principiilor de viață creștină și dragostea adevărată să nu fie orbită și amestecată de drogurile plăcerilor furate.

Iubirea zămislită la timpul potrivit, pentru a-și evidenția întregul potențial, trebuie să se maturizeze fără pripă, dar nici nu trebuie să rămână neîmplinită o vreme exagerat de lungă. Căsătoria pripită, poate duce la eșec, deoarece amăgirile timpurii se transformă adesea în dezamăgiri. În același timp, prelungirea exagerată a perioadei de pregătire pentru nuntă, poate duce la eșec, datorită altor factori la fel de dăunători, cei mai importanți fiind nehotărârea, rutina și obișnuirea cu relația de cuplu fără asumarea responsabilităților familiale. Așa cum pruncul care nu se naște după împlinirea celor nouă luni și jumătate, riscă să moară sau să rămână handicapat pentru toată viața, familia care nu se naște după un an de pregătire, riscă să se risipească, sau să acumuleze neputințe ce pot duce la handicap. **Cine nu își dorește căsătoria după primele luni de prietenie și nu își confirmă această decizie într-un an de zile, nici mai târziu nu o va putea face cu ent-**

uziasm și cu angajament deplin, cel mult, într-un târziu, se va decide din obișnuință sau lipsă de alte alternative. O iubire care nu are în vedere împlinirea în viața de familie, nu este o iubire deplină și cu toată durerea, trebuie să fie recunoscută ca fiind amăgitoare. Viața omului este extrem de complexă și Dumnezeu a rânduit binecuvântări pentru fiecare etapă a vieții, a rânduit potriviri și nepotriviri care să ne fie semn spre călăuzirea în viață.

Nunta este încununarea vieții omului și trebuie privită ca o împlinire și înțeleasă ca o naștere spre viață nouă, o viață ca dar al lui Dumnezeu. Așeza-

rea cununiiilor pe creștetul mirilor, în Taina Nunții, nu este doar un gest simbolic ci este încununarea mirelui cu mireasa și încununarea miresei întru mire. Cuvintele rostite în timpul așezării cununilor spun: «Se încununează robul cu Dumnezeu (N) cu roaba lui Dumnezeu (N)» și la fel și pentru mireasă, în sensul că mirele o primește pe mireasă drept cunună a vieții și mireasa la fel.

Cununa așezată pe creștet este semnul văzut al încununării, este semnul măririi, cinstei și responsabilității comune. Cununa este și semnul sacrificiului, renunțării la propria viață pentru viața de familie, dar un sacrificiu

pentru fericire, pentru împlinirea unei iubiri născute din voia lui Dumnezeu. În familie, unirea este spre mântuire, o unire care are vocația de a fi neîntinată, deoarece ar trebui să vină din asumarea celuilalt întru dăruire, și să evite subordonarea ei patimii ce urmărește în primul rând folosirea celuilalt. Și din acest motiv, încununarea este un început de viață nouă, ce trebuie asumată în Hristos și în Biserică, pentru ca, așa cum am spus la începutul acestor rânduri, ceea ce este firesc-omenesc, să se încununeze în harul dumnezeiesc.

Pr. Prof. Dr. Patriciu Vlaicu,
Bruxelles

Sună în deal de Liturghie

de Atanasie Bucur

*Bunică îmi aduc aminte
Când răscolesc al vetrei scrum,
De o primăvară nestrucată
De-un scurt popas pe-al vieții drum.*

*Sună în deal de Liturghie
Cântarea clopotelor sfinte
Treceau spre bram în baine albe
Bătrâni și juni în pas cuminte.*

*Din strat de flori în grădiniță,
Rupeam și izmă și mușcată*

*Și la biserică de mână,
Plecam cu inima-mpăcată.*

*Când ajungeam la Casa sfântă
Intram sfios într-o minune
De cântece și de lumină,
De frunți plecate-n rugăciune.*

*Tu te opreai pe la icoane
Și cruci făcând le sărutai,
Să le sărut și eu cu grijă,
De subsuori tu mă săltați.*

*Și flori culese din grădină,
Lăsai pios la o icoană;
Apoi șoptind, rosteai molitve,*

În vechea ta, umilă strană.

*Un moș cu barba ca argintul
Slujea-n odăjdii de-mpărat,
Prin fum subțire de tămâie
Și de lumini înconjurat.*

*Din cadrul zidurilor, sfinții,
Priveau în lume milostiv;
Alunecau raze domoale;
Pe chipul lor cel uscățiv.*

*Înfiorat priveam în juru-mi
Și mă credeam că sunt în Rai,
Și-atât de cuvioasă-n strană
Atât de blândă tu erai!*

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

2 april. 2011 - sfințește icoana Sfintei Treimi donată de Mitropolia noastră pentru biserica de pe autostrada nr. 6 de la Waidhaus. Icoana a fost pictată de Maica Marina.

3 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Karlsruhe (paroh: P.C.Pr. Marius Mezinca). Participă la agapă.

5 april. - conduce cercul biblic de la Centrul eparhial.

10 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Saarbrücken (paroh: Pr. Constantin Papuc). Participă la agapă.

11-14 april. - vizitează Mănăstirea Bussy en Othe (Franța) și adresează cuvânt de învățătură obștii de călugărițe.

15 april. - conduce întâlnirea lunară cu tinerii din Nürnberg și împrejurimi.

17 april. - Floriile - slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin (paroh: Ierom. Clement Lodroman). Vizitează șantierul bisericii în construcție.

18 - 22 april. - slujește Deniile din Săptămâna Sf. Patimi și predică în Catedrala din Nürnberg.

23 april. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg. La miezul nopții săvârșește Slujba Învierii și predică la Nürnberg cu participarea a cca. 2000 de credincioși.

24 april. - Sf. Paști - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

25 april. - Sf. Paști - slujește Sf. Liturghie și predică la Viena (paroh: Pr. Dr. Nicolae Dura).

26 april. - după slujba din catedrala greacă din Viena, participă la ședința de lucru a Conferinței episcopale ortodoxe din Austria. Episcopii ortodocși sunt primiți de președintele Austriei, D-l Dr. Heinz Fischer.

29 april. - Izvorul Tămăduirii - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

1 april. - săvârșește slujba Sfeștaniei la Consutul României din München.

10 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

17 april. - Floriile - slujește Sf. Liturghie și predică la Traunreut (responsabil P.C. Diacon Constantin Bartok).

18-23 april. - Săptămâna Mare - este prezent la Centrul Bisericesc din München unde slujește zilnic.

24 april. - Sfintele Paști - noaptea, să-

vârșește Slujba Învierii și Sf. Liturghie în biserica St. Rupert. După amiază, participă în Domul din München la Vecernia Pascală prezidată de Cardinalul Reinhard Marx. Seara, la Capela Sf. Siluan, săvârșește Vecernia Dragostei (a II-a Înviere), la care Evanghelia s-a citit în nouă limbi.

25 - 26 april. - Sf. Paști - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

29 april. - Izvorul Tămăduirii - slujește Sf. Liturghie și predică la Bonn. Seara participă, la Langenfeld, la vernisajul expoziției de pictură «Fereastră spre cer», unde ține un cuvânt despre însemnătatea icoanei.

*

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00